

# Tove Alsterdal

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

# Οι γυναίκες στην παραλία

Ένα πρώτης  
τάξεως  
αστυνομικό  
μυθιστόρημα.

Liza Marklund



ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ 

## Ταρίφα

ΔΕΥΤΕΡΑ, 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

03:34

**Η** βάρκα γύρισε ξαφνικά απ' την άλλη και η θέα από το φινι-στρίνι άλλαξε. Για πολλή ώρα το μόνο που έβλεπε ήταν τα κατάρτια άλλων σκαφών και τα σύννεφα, αλλά να που τώρα αντίκρισε και την πόλη. Όλα τα παράθυρα ήταν σκοτεινά. Αν περίμενε κι άλλο, σε λίγο θα ξημέρωνε.

Ένας οξύς πόνος διαπέρασε το αριστερό της πόδι όταν σηκώθηκε. Τα πάντα γύρω της τρεμούλιαζαν, αλλά ίσως απλώς να έφταιγε η θάλασσα ή η βάρκα που κουνιόταν.

Γύρω στις τρεις τέσσερις, της είχε πει ο άντρας πριν φύγει. Η γυναίκα είχε χωθεί σε μια γωνιά, όπου είχε μουλώξει, κάνοντας όσο περισσότερη ησυχία γινόταν. «A las tres, cuatro» της είχε πει «esta noche» – στις τρεις τέσσερις, απόψε τη νύχτα. Η γυναίκα επιτέλους κατάλαβε μόνο όταν ο άντρας σήκωσε πρώτα τρία και ύστερα τέσσερα δάχτυλα ψηλά και έδειξε τον ήλιο ότι της έλεγε να περιμένει να δύσει. Σκοτάδι. Νύχτα. Μακριά αποδώ.

Δεν μπορούσε να του πει ότι είχε χάσει όχι μόνο το ρολόι της αλλά και κάθε αίσθηση χρόνου· ότι αυτό το πάθαινες όταν είχες προετοιμαστεί ψυχολογικά να πεθάνεις και είχες βουλιάξει σ' ένα απέραντο, πηχτό σκοτάδι, όπου ο χρόνος παύει να υπάρχει.

Πριν φύγει της άφησε ένα τυλιγμένο χαλάκι στο πάτωμα της

καμπίνας. Η γυναίκα δεν καταλάβαινε γιατί υπήρχε τέτοιο χαλάκι σε μια φαρόβαρκα: ήταν κόκκινο και είχε όμορφα σχέδια. Θα έπρεπε να στολίζει το πέτρινο πάτωμα ενός ωραίου δωματίου. Αν είχαν τέτοια χαλιά στις φαρόβαρκές τους, σκέφτηκε καθώς το ξετύλιγε και ξάπλωνε πάνω του για να περιμένει, άραγε τι θα είχαν στα σπίτια τους;

Ύστερα απ' αυτό επικράτησε μεγαλύτερη ησυχία. Ο θόρυβος σιδηρικών που πετιούνταν στην άσφαλτο, οι φωνές των αντρών, αυτοκίνητα που έπαιρναν μπρος και έφευγαν. Όταν έδυσε ο ήλιος, τα σύννεφα πήραν ένα απαλό ροδαλό χρώμα, μέχρι που όλα τα χρώματα εξαφανίστηκαν και ο ουρανός έγινε μαύρος και βαρύς. Καθόλου φεγγάρι, καθόλου αστέρια, τίποτα που να της κρατάει συντροφιά. Σαν σιωπηρή προσευχή, μια βεβαιότητα ότι ο κόσμος παρέμενε ο ίδιος.

Αθόρυβα κατέβασε το πόμολο της μεταλλικής πόρτας. Η μυρωδιά της θάλασσας και της βενζίνης εισχώρησε στα ρουθούνια της. Δρασκελίσει βιαστικά το ψηλό κατώφλι, έκλεισε την πόρτα πίσω της και κουκούβισε στο κατάστρωμα της βάρκας.

Το σκοτάδι που περίμενε δεν είχε έρθει τελικά. Το λιμάνι λουζόταν από το χρυσό φως των προβολέων, οι οποίοι ήταν ψηλότεροι κι από καμπαναριά. Κάθισε εκεί που βρισκόταν σιωπηλά και αφουγκράστηκε. Το παλαμάρι έτριζε κάθε φορά που κουνιόταν η βάρκα. Ακουγόταν ο θόρυβος μιας αλυσίδας, το νερό που χτυπούσε απαλά στην προβλήτα. Κι έπειτα ο άνεμος... Μονάχα οι ήχοι της νύχτας, που κοίταζαν τη δουλειά τους. Τίποτ' άλλο.

Έπιασε το παλαμάρι που έδενε τη βάρκα στην προβλήτα και το τράβηξε αργά αργά για να έρθει πιο κοντά στην προκουμαία. Η βάρκα χτύπησε μ' έναν υπόκωφο γδούπο. Ένωσε την άγρια επιφάνεια της πέτρας στις παλάμες της. Στεριά. Με το καλό της πόδι πήρε φόρα κι ανέβηκε στην προβλήτα. Έκανε μια τούμπα και προσγειώθηκε μπρούμυτα στο απαγκίο μιας στοίβας από τυλιγμένα δίχτυα. Κοίταξε πιο πέρα στην προβλήτα και πρόσε-

Ξε μια παρόμοια στοίβα από δίχτυα, η οποία από πάνω είχε ένα χαλάκι σαν σκέπαστρο. Να σε τι τα χρησιμοποιούσαν τα χαλιά οι ψαράδες, συλλογίστηκε. Για να προστατεύουν τα δίχτυα τους από τη βροχή και τον αέρα, αλλά κι από ζώα που περνούσαν κι έφαχναν υπολείμματα ψαριών.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, ή μπορεί να 'ταν και λεπτά. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία· μονάχα ο άνεμος ακουγόταν. Κοίταζε το φως του φάρου που αναβόσβηνε.

Πήρε βαθιά ανάσα και έτρεξε σκυφτά μπροστά, παράλληλα με την αποθήκη του λιμανιού, όσο πιο γρήγορα της επέτρεπε το τραυματισμένο πόδι της. Ο ψαράς τής είχε σχεδιάσει με το δάχτυλό του στο πάτωμα οδηγίες πώς ν' ακολουθήσει τον τοίχο για να βγει από το λιμάνι, να συνεχίσει παράλληλα με τη θάλασσα και ύστερα να διασχίσει την πόλη σε κάποιο σημείο. Να βρει έναν σταθμό λεωφορείων. Αποκεί θα μπορούσε να πάει στο Κάντιθ, στο Αλχεθίρας ή στη Μάλαγα. Το Κάντιθ το αναγνώριζε σαν τοπωνύμιο.

Σκόνταψε σε κάτι σωλήνες και τους άκουσε να αντιλαλούν δυνατά στους τοίχους. Αμέσως έτρεξε να κρυφτεί πίσω από ένα κοντίνερ.

Θα έχει φύλακες, σκέφτηκε και αφογκράστηκε μήπως ακούσει τίποτα. Δεν πρέπει να με ξεγελάσει η ηρεμία και η ησυχία, κι εξάλλου δεν έχει δα και τόση ησυχία. Ακούω τα κύματα της θάλασσας να σκάνε στο μουράγιο, ακούω τον άνεμο που κάνει κάτι μεταλλικό να κροταλίζει κάπου κοντά, αλλά δεν ακούω βήματα και κανείς δεν ακούει τα δικά μου.

Χαμήλωσε το βλέμμα και κοίταξε τα ξυπόλυτα πόδια της. Τα παπούτσια της είχαν χαθεί στη θάλασσα μαζί με τη φούστα και το πουλόβερ της. Τώρα φορούσε μόνο ένα πράσινο μπουφάν που τη σκέπαζε όταν ξύπνησε στο κατάστρωμα της ψαρόβαρκας. Στην καμπίνα είχε βρει μια πετσέτα, την οποία είχε δέσει γύρω από τους γοφούς της σαν φούστα.

Κάλυψε καλύτερα το κεφάλι της με την κουκούλα και σκαρ-

φάλωσε προσεχτικά σ' έναν σωρό από χάλυβα οπλισμού σκυροδέματος, διένυσε τρέχοντας σκυφτή το τελευταίο κομμάτι και χώθηκε σ' έναν σωρό από άδεια πλαστικά μπουκάλια αναψυκτικών.

Το λιμάνι τελείωνε εδώ. Ήταν αποκλεισμένη. Στη μία πλευρά υπήρχε ο ψηλός τοίχος, μπροστά της σιδερένια κάγκελα ύψους δύο μέτρων, και στην άλλη πλευρά εκτεινόταν οι αποθήκες του λιμανιού. Από τ' ανοίγματα ανάμεσά τους έβλεπε τμήματα ενός δρόμου, ενώ κάτι αγριολούλουδα είχαν ξεφυτρώσει από τις τρύπες στην άσφαλτο. Πιο μακριά δέσποζαν τα ερείπια ενός τεράστιου κάστρου που ορθωνόταν στον ουρανό σαν πέτρινος σκελετός.

Την πονούσαν τα μάτια της. Ήταν κουραστικό να προσπαθεί να δει καθαρά στην κίτρινη λάμψη που δεν ήταν ούτε φως ούτε σκοτάδι: ένα παρατεταμένο μούχρωμα. Αν έκλεινε τα μάτια, θα βυθιζόταν στο κενό. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που κοιμήθηκε ολόκληρη νύχτα.

Κάθισε κουκουριστά. Είχε μάθει να κάθεται έτσι τους τελευταίους μήνες, για να βλέπει γύρω της και να παρατηρεί τα πάντα, να σχεδιάζει με προσοχή πού να πάει.

Τότε άκουσε τον ήχο. Ένα αυτοκίνητο πλησίαζε, εντός του χώρου του λιμένα. Κόλλησε μπρούμυτα χάμω και κράτησε την ανάσα της. Οι προβολείς του οχήματος φωταγώγησαν τον τοίχο και έφτασαν σχεδόν μέχρι τα πόδια της. Ξαφνικά λαμπύρισαν όλα τα μπουκάλια και τα άλλα σκουπίδια. Μόνο τότε πρόσεξε την πέτρινη σκάλα που ανέβαινε τον τοίχο με πλατιά, λαξευμένα σκαλοπάτια ελάχιστα μέτρα αποκεί που βρισκόταν. Έπειτα όλα βυθίστηκαν ξανά στο μισοσκοτάδο. Το όχημα είχε στρίψει και απομακρυνόταν χωρίς να σταματήσει – δόξα σοι ο Θεός, δεν σταμάτησε! Είχε προσέξει τη σειρήνα στην κορυφή πριν απομακρυνθεί με κατεύθυνση τις πύλες και σβήσει ο ήχος της μηχανής του. Αυτοκίνητο της αστυνομίας.

Ανέβηκε γρήγορα την πέτρινη σκάλα και σκαρφάλωσε στον



τοίχο. Με έκπληξη προσγειώθηκε σε κάτι μαλακό. Μέχρι τώρα το σώμα της είχε έρθει σ' επαφή αποκλειστικά και μόνο με σκληρά πράγματα σ' αυτή τη χώρα: ασφάλτο, πέτρες, σιδερένιους σωλήνες. Η μαλακή άμμος κάτω από τα πόδια της αυτή τη στιγμή ήταν σαν χάδι από τη γη.

Μια κλειστή ομπρέλα ηλίου ήταν πεσμένη στην παραλία. Μονάχα ένα λεπτάκι, είπε από μέσα της και ξάπλωσε πίσω από την ομπρέλα. Λίγο να ξαποστάσω μια στιγμούλα από την αιωριότητα του Θεού.

Έπιασε μια χούφτα λεπτή άμμο και την άφησε να ξεγλιστρήσει μέσα από τα δάχτυλά της. Έγειρε πίσω το κεφάλι και κοίταξε ψηλά τον μαύρο ουρανό. Ο άνεμος τη ράπισε στο πρόσωπο, βγάζοντάς της την κουκούλα.

Πότε θα σταματήσει να φυσάει; αναρωτήθηκε. Πότε θα κόψει ο άνεμος και θα γαληνέψει η θάλασσα;

Σηκώθηκε και πάλι και αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι τα πόδια της δεν θα την κρατούσαν πολύ ακόμα. Ένιωθε ότι το πόδι της ήθελε να εγκαταλείψει το υπόλοιπο σώμα της. Αναγκάζόταν να το σέρνει.

Συνέχισε σκυφτά, παράλληλα μ' έναν άλλο, χαμηλό τοίχο, ο οποίος λειτουργούσε σαν ανάχωμα ώστε η άμμος να μη βγαίνει στον δρόμο, μετατρέποντας την πόλη σε έρημο. Κάτι κοφτερά φυτά της έγδερναν τις πατούσες. Σήκωσε το πονεμένο της πόδι για να δει αν είχε ματώσει και ανακάλυψε ότι είχε πατήσει σε σκατά σκύλου. Το πόδι της βρομούσε. Δεν μπορούσε να βγει σ' αυτή τη χώρα βρομώντας έτσι, αλλά η θάλασσα παραήταν μακριά για να πάει να το πλύνει. Πώς είχε καταντήσει σ' αυτό το χάλι; Έτριψε την πατούσα της στην άμμο για να βγάλει τη βρομιά και σκούπισε τα δάχρυά της απότομα με το χέρι, με αποτέλεσμα να μπει άμμος στα μάτια της. Σίγουρα θα είχε άμμο παντού.

Θα μπορούσα να περπατήσω στον δρόμο, σκέφτηκε. Σαν φυσιολογικός άνθρωπος, όχι σαν κλέφτης ή σαν δαρμένο σκυλί. Ο δρόμος ήταν φωτισμένος, και ήξερε πως ήταν επικίνδυνο,

αλλά τελικά ίσιωσε το κορμί της και σε λίγο ένωσε την άσφαλτο του δρόμου κάτω από τα πόδια της. Σύντομα άρχισε να ξανανιώθει άνθρωπος που περπατά χωρίς φόβο.

Λες και κυκλοφορούν πολλές γυναίκες ξυπόλυτες στην πόλη μες στην άγρια νύχτα, σκέφτηκε ύστερα από λίγο, και μεμιάς πρόσεξε κάτι που ήταν αφημένο σ' ένα τσιμεντένιο παγκάκι σ' ένα πάρκινγκ του δρόμου.

Με ξεγελάνε τα μάτια μου, είπε από μέσα της. Δεν μπορώ να τα εμπιστευόμαι άλλο πια. Πλησίασε και διαπίστωσε ότι σωστά είχε δει. Ένα ζευγάρι παπούτσια! Έκανε ν' απλώσει το χέρι, αλλά αμέσως δίστασε και κοίταξε τριγύρω. Ίσως ήταν παγίδα. Κάποιος της έπαιζε άσχημο παιχνίδι. Αλλά ποιος θα είχε μια τόσο αλλόκοτη ιδέα;

Είναι θαύμα, αυτό είναι, τελεία και παύλα! Δώρο απ' τους θεούς. Άγγιξε τα παπούτσια που ήταν αφημένα στο παγκάκι. Ήταν αληθινά. Και χρυσαφένια.

Σιγά μην είναι, σκέφτηκε και τα πήρε. Ήταν συνηθισμένα πλαστικά παπούτσια σε χρώμα χρυσαφί, αλλά και πάλι. Σχεδόν της έκαναν. Την έσφιγγαν λίγο μπροστά στα δάχτυλα, αλλά δεν θα παραπονιόταν γι' αυτό. Μια θεϊκή δύναμη της είχε φέρει παπούτσια στον δρόμο της, έτσι ώστε να μην κινδυνεύει να πατήσει σε σκατά σκύλων.

Πρώτη φορά από τότε που βγήκε στη στεριά γύρισε το κεφάλι και κοίταξε πίσω της. Πέρα στον ορίζοντα, στην άλλη πλευρά των στενών, δέσποζε η Αφρική σαν πελώρια σκιά. Μα τι κοντά που ήταν! Μπορούσε να διακρίνει τα βουνά και σκόρπια φώτα μες στο σκοτάδι.

Προχώρησε και δεν ξαναγύρισε να κοιτάξει πίσω της.

Αχ, μακάρι να 'ναι εφιάλτης, μονολόγησε η Τερέσε όταν ξύπνησε στην παραλία. Κάνε να ξυπνήσω ξανά κι αυτή τη φορά να βρίσκομαι στο κρεβάτι μου!

Κάθισε αργά αργά, νιώθοντας το κεφάλι της έτοιμο να σπάσει. Η θάλασσα πηγαινοερχόταν, καταβρέχοντάς τη με τα μαύρα της κύματα. Ένα σμήνος γλάροι κοιμόντουσαν σε μια λιμνούλα από νερά που είχε αφήσει η παλίρροια. Πέρα απ' αυτούς η παραλία ήταν έρημη.

Έκλεισε τα μάτια και τα ξανάνοιξε, προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί. Γύρω της επικρατούσε η απόλυτη ερημιά. Εκείνος είχε εξαφανιστεί.

Το λευκό κάπρι ήταν λερωμένο, ενώ το μπλουζάκι με τα στρας και η ζακέτα που φορούσε δεν ακούσαν για να μην κρύνει. Ο άνεμος τα διαπερνούσε. Επίσης, το στόμα της ήταν κατάξερο σαν έρημος και γεμάτο άμμο. Έφτυσε και ξερόβηξε προσπαθώντας να βγάλει την άμμο με το χέρι της, αλλά οι κόκκοι είχαν κολλήσει κάτω από τη γλώσσα της, βαθιά στο λαρύγγι της. Θα χρειαζόταν τουλάχιστον ένα μεγάλο μπουκάλι νερό για να την ξεπλύνει. Η τσάντα!

Η Τερέσε έσκαψε με τα χέρια γύρω της. Δυσκολευόταν να δει μες στο μισοσκόταδο, μια γκρίζα μαυρίλα που κάθε τόσο φωτιζόταν από τις ξαφνικές λάμπεις του φάρου. Το φως την πονούσε στα μάτια. Ήξερε ότι ο φάρος βρισκόταν σ' ένα νησί, στο Isla de las Palomas, το Νησί των Περιστεριών. Ήταν στρατιωτική ζώνη, απαγορευμένη για τους τουρίστες. Ένας δρόμος οδηγούσε εκεί, αλλά υπήρχαν ενημερωτικές πινακίδες έξω από τις πύλες. Τα κύματα έσκαγαν δυνατά στα βράχια σ' εκείνο το σημείο σηκώνοντας αφρούς.

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξε την τσάντα της κι η καρδιά της σταμάτησε. Ήταν μισοθαμμένη στην άμμο, όχι μακριά από το βαθούλωμα όπου είχε ξυπνήσει με το κεφάλι μες στην άμμο. Την τράβηξε βιαστικά κοντά της. Όλα ήταν μέσα: το πορτοφόλι, το κλειδί του ξενοδοχείου, το κινητό και το νεσεσέρ με τα καλλυντικά, ακόμα και η μασκώτ της, το τυχερό της βατραχάκι, που ήταν περασμένο σ' ένα πορτοκλέ. Ακόμα και το μπουκάλι νερό ήταν ακόμη μέσα, δόξα σοι ο Θεός. Σχεδόν πάντα κουβαλούσε



ένα μπουκάλι νερό στην τσάντα της όταν έβγαινε. Το νερό της βρούσης στην Ισπανία είχε άθλια γεύση. Έμεναν μερικές γουλιές. Πρώτα ξέπλυne το στόμα και το έφτυσε, έπειτα το ήπιε όλο, αλλά δεν της έφτασε. Ύστερα έβγαλε το πορτοφόλι και το άνοιξε με την καρδιά της να χτυπά σαν τρελή. Ήταν άδειο. Είχε κοντά εκατό ευρώ πάνω της όταν βγήκε χτες βράδυ, αποκλείεται να τα ήπιε όλα! Και το διαβατήριο! Ψαχούλεψε στην τσάντα αλλά δεν το βρήκε. Η Τερέσε ήταν σίγουρη ότι το είχε πάρει μαζί της, πάντα το έπαιρνε χωρίς να το πολυσκέφτεται, αν και όλοι της έλεγαν ότι δεν ήταν απαραίτητο.

Και τα παπούτσια της έλειπαν. Κοίταξε τα πόδια της. Ήταν ηλιοκαμένα και γύρω από τη φτέρνα είχαν άσπρες γραμμές. Είχαν άμμο ανάμεσα στα δάχτυλα. Κοίταξε παντού γύρω της αλλά οι μπαλαρίνες της δεν φαίνονταν πουθενά. Πότε τις έβγαλε; Πριν ή μετά; Έτριψε το μέτωπο με τις παλάμες της για να σταματήσει τη φασαρία μέσα στο κεφάλι της.

Έπρεπε να σκεφτεί καθαρά και να θυμηθεί.

Έτρεχε ξυπόλυτη στην άμμο όταν εκείνος την έπιασε από το χέρι και την τράβηξε προς τη θάλασσα. Γελούσαν δυνατά, για να δουν αν ο άνεμος θα παρασύρει το γέλιο τους πέρα μακριά. Κοίταζε τα ανακατεμένα μαλλιά του που είχαν ξανοίξει από τον ήλιο, τα μάτια του που την κοιτούσαν και έλαμπαν. Τα μπράτσα του ήταν δυνατά, με σκληρούς μυς από τη γυμναστική, και το πουκάμισο κυμάτιζε στον αέρα, αποκαλύπτοντας τους μαυρισμένους κοιλιαχούς του – ούτε ίχνος λίπους πουθενά! Της ήταν δύσκολο να καταλάβει πώς έγινε και διάλεξε να πιάσει το δικό της χέρι όταν έκλεισε το μπαρ Μπλε Παράδεισος και της ψιθύρισε στο αυτί να συνεχίσουν αλλού. «Μη γυρίσεις σπίτι ακόμη» της είχε πει. «Μόλις σε βρήκα».

Η Τερέσε χάιδεψε την άμμο δίπλα της. Ήταν κρύα. Μήπως υπήρχε ένα αμυδρό βαθούλωμα, ένα αποτύπωμα που άφησε εκείνος, μια υποψία ζεστασιάς; Θα μπορούσε να 'ναι κι η φαντασία της, γιατί στην Ταρίφα φυσούσε περισσότερο απ' οπου-

δήποτε αλλού στον κόσμο και ο άνεμος έσβηνε όλα τα ίχνη στη στιγμή.

Κανείς δεν χρειάζεται να μάθει τι συνέβη, είπε στον εαυτό της. Κι έτσι θα είναι σαν να μη συνέβη τίποτα. Αν δεν το πω εγώ σε κανέναν.

Τυλίχτηκε καλύτερα με τη ζακέτα της. Η άμμος στην κιλότα της την ενοχλούσε. Γενικά ένιωθε να κολλάει εκεί κάτω.

«Κι αν είναι κάποιος εδώ τώρα;» του είχε πει καθώς την τραβούσε προς τη θάλασσα. «Αν κάθεται και μας παρακολουθεί;»

«Σε λάθος πράγματα έχεις το μυαλό σου» της είπε και τη φίλησε χώνοντας τη γλώσσα βαθιά στο στόμα της.

Τα χέρια του τη χάιδευαν παντού, χώνονταν κάτω από την μπλούζα της και μέσα στην κιλότα της ταυτόχρονα. Όταν της ξεκούμπωσε το παντελόνι και της το κατέβασε κι έπεσαν μαζί στην άμμο, η Τερέσε σκέφτηκε ότι θα τον ερωτευόταν, ότι ήταν ο πιο ωραίος άντρας με τον οποίο είχε πάει στη ζωή της.

Πού να με έβλεπαν τώρα...

Αν δεν κάνεις σεξ στην παραλία στην Ταρίφα είναι σαν να μην πήγες καθόλου. Είναι σαν να μην είδες τον Πύργο του Άιφελ στο Παρίσι.

Ύστερα ένιωσε την άμμο στο δέρμα της όταν την πίεσε χάμω με τον πισινό. Ένιωσε τους κόκκους να χώνονται στη σχισμή των γλουτών της κι ανάμεσα στα πόδια της καθώς εκείνος κατεύθυνε τον πούτσο του μέσα της με το χέρι, αλλά δεν τα κατάφερε με την πρώτη και χρειάστηκε να κάνει αδέξιες κινήσεις. Εκείνη το μόνο που ένιωθε ήταν η άμμος που την έγδερνε, αφού έτσι όπως έσπρωχνε την έκανε να τρίβεται πάνω στην άμμο.

Ήταν λάθος που την πήρε ο ύπνος μετά. Όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα.

Απ' τα βουνά άκουγε το συνεχές βουητό των ανεμογεννητριών που γυρνούσαν στον ουρανό. Χτες το βράδυ της φαίνονταν σαν ηλεκτρικά μίξερ που μαστίγωναν τον αέρα μέχρι να αφρίσει.

Του το είπε, και ο τύπος είχε γελάσει με το σχόλιό της. Η Τερέσε δάγκωσε τ' ακροδάχτυλά της για να μην την πάρουν τα κλάματα.

Θα με βρήκε άθλια, είπε στον εαυτό της. Θα πιστεύει ότι δεν αξίζω τίποτα. Αλλιώς θα είχε μείνει και θα μου έκανε έρωτα ξανά, πολλές φορές.

Ένωσε ένα κύμα ναυτίας ν' ανεβαίνει στο λαρύγγι της. Πρέπει να είχε πιει δύο ή τρία κοσμοπόλιταν κι ύστερα μερικά μοχίτο. Έκανε να σηκωθεί αλλά είχε την αίσθηση ότι η παραλία τραμπάλιζε. Έγειρε μπροστά, έπεσε στα τέσσερα κι έμεινε σ' αυτή τη στάση μέχρι το κεφάλι της να σταματήσει να γυρίζει. Ξεροκατάπιε πολλές φορές σε μια προσπάθεια ν' αποφύγει να κάνει εμετό στην άμμο, γιατί το μόνο που της έλειπε τώρα ήταν να υποστεί και την μπόχα των ξερατών της. Δεν το άντεχε να γίνει τόσο αηδιαστική. Έτσι λοιπόν κατηφόρισε τρεκλίζοντας στη θάλασσα. Δεν ήταν μακριά, καμιά εικοσαριά μέτρα.

Προχωρούσε αργά, περπατώντας προσεχτικά στην αμμουδιά, για να μην πατήσει τίποτε απαίσιο. Η άμμος ήταν κρύα στις πατούσες της και της προκάλεσε έκπληξη όταν την άγγιξε το πρώτο κύμα, επειδή το νερό ήταν σχεδόν χλιαρό και απαλό. Η Τερέσε μπήκε δυο βήματα πιο μέσα για να συναντήσει το επόμενο κύμα. Όταν έσκασε πάνω της, έπιασε τους αφρούς και τους πέταξε πάνω στο κορμί της. Το φρέσκο νερό ξέπλυne το πρόσωπό της και το μυαλό της κάπως καθάρισε.

Στ' αριστερά της εξέιχε ένας χαμηλός, μαύρος βράχος από τη θάλασσα, κάτι σαν μόλος από μαύρες πέτρες, ο οποίος εκτεινόταν σχεδόν δέκα μέτρα μέσα στο νερό. Έμοιαζε με προϊστορικό ζώο που ξάπλωνε στον γιαλό, η πλάτη ενός κοιμισμένου βροντόσαυρου. Προχώρησε τσαλαβουτώντας προς τα εκεί και αποφάσισε να σακαφλώσει πάνω του, ώστε να πάει να καθίσει στο τέρμα του. Αν έκανε εμετό, τουλάχιστον ό,τι έβγαζε θα χανόταν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο στη θάλασσα και θα το ξεχνούσε.

Το νερό έγλειφε τους αστραγάλους της. Ο άνεμος που ερχό-

ταν από τη θάλασσα δυνάμωνε. Περίμενε ο βράχος να είναι σκληρός και κοφτερός, αλλά με το που ακούμπησε το πόδι της στην πρώτη πέτρα για να σκαρφαλώσει την ένιωσε λεία και μαλακιά να υποχωρεί κάτω από την πατούσα της.

Άφησε ένα ουρλιαχτό ορμώντας πάνω στα βράχια, με αποτέλεσμα να χτυπήσει τον ώμο της. Σκαρφάλωσε πάνω στις πέτρες και αμέσως τράβηξε τα πόδια της έξω από το νερό. Έπειτα έσκυψε μπροστά για να δει τι απαίσιο ψάρι είχε πατήσει. Το κύμα αποτραβήχτηκε και η θάλασσα μάζεψε δύναμη για να στείλει το επόμενο. Η Τερέσε κοίταξε προσεχτικά και ο πονοκέφαλός της δυνάμωσε.

Δεν ήταν ψάρι. Από το νερό εξείχε ένα χέρι, το οποίο συνέχιζε και κάτω από την επιφάνεια του νερού αποκαλύπτοντας ένα μπράτσο. Η Τερέσε έμεινε για πολλή ώρα να κοιτάζει το σημείο όπου ο βραχίονας ενωνόταν με τον ώμο σχηματίζοντας ένα ολόκληρο σώμα. Ένας άνθρωπος ήταν σφηνωμένος εκεί, ανάμεσα στα βράχια! Ένας μαύρος!

Μόλις το συνειδητοποίησε άρχισε να κλαψουρίζει. Είχε ποδοπατήσει ένα πτώμα! Είχε πατήσει πάνω στο στέρνο ή στην κοιλιά του – δεν ήθελε να ξέρει πού ακριβώς. Άρχισε να ανεβαίνει στα βράχια οπισθοχωρώντας, ρουφώντας τη μύτη της και βγάζοντας άναρθρα κλαψουρίσματα, ενώ ταυτόχρονα έξιυνε το πόδι της δυνατά στις τραχιές πέτρες για ν' αποτινάξει τη γλιστερή, μαλακή αίσθηση από το πέλμα της.

Όμως της ήταν αδύνατο να μην ξανακοιτάξει. Ήταν ένας άντρας. Τώρα τον έβλεπε καθαρά. Το δέρμα του ήταν μαύρο και εντελώς λείο από το νερό. Σαν ψάρι, σαν χέλι, κάτι το γλοιώδες που ζει στη θάλασσα. Ήταν τελείως γυμνός. Για μια στιγμή της φάνηκε σαν να περπατούσε στον ώμο του κάποιου ζώο κι έσκυψε μπροστά για να δει καλύτερα, παρότι δεν ήθελε. Το επόμενο κύμα έσκασε στα βράχια και στο περιγιάλι, πιτσιλίζοντας το πρόσωπό της πριν αποτραβηχτεί. Το νερό έκανε μπουρμπουλήθρες γύρω από το σώμα, το οποίο έμοιαζε σαν να κουνιέται. Για

μερικά δευτερόλεπτα η Τερέσε φαντάστηκε ότι ο μαύρος άντρας θα σηκωνόταν από τη θάλασσα και το χέρι του θα την άρπαζε από τον αστράγαλο και θα την τραβούσε μέσα στο νερό. Κι αν ήταν ζωντανός;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έσκασε το πρώτο φως του ήλιου πάνω από τα βουνά και το χρώμα της θάλασσας άλλαξε σε πράσινο. Η Τερέσε κοίταξε το πρόσωπο του νεκρού. Τα μάτια του ήταν κλειστά αλλά το στόμα έχασκε ορθάνοιχτο, σχηματίζοντας ένα πνιγμένο ουρλιαχτό που δεν ακουγόταν. Τα λευκά δόντια του έλαμπαν και άστραφταν κάτω από το νερό.

Χριστός και Παναγιά! Μπαμπά μου, βοήθεια! είπε από μέσα της. Είμαι ολομόναχη εδώ πέρα!

Και τότε ένωσε το στομάχι της ν' ανακατεύεται και έκλεισε το στόμα της με το χέρι, σκαρφαλώνοντας κακήν κακώς στα βράχια, ώστε να φτάσει στην άλλη μεριά του μόλου. Συνέχισε να ξερνάει καθώς απομακρυνόταν τρέχοντας αποκεί όπως όπως.

[ Η Σουηδία συνεχίζει να καταπλήσσει. Ένα πραγματικό διαμάντι. ] HUFFINGTON POST

**ΝΟΤΙΑ ΙΣΠΑΝΙΑ:** Η Τερέσε Ξυπνά μίαν αυγή σε μια παραλία, προσπαθώντας να θυμηθεί τι συνέβη κατά τη διάρκεια της νύχτας. Μπαίνει στη θάλασσα για να ξεπλυθεί και νιώθει να πατάει σε κάτι μαλακό. Πρόκειται για το πτώμα ενός μαύρου άντρα. Λίγο πιο πέρα, στο γειτονικό λιμάνι, μια γυναίκα καταφέρνει να βγει στη στεριά, αφού έδωσε μάχη με τα κύματα στα οποία την πέταξαν οι λαθρέμποροι που τη μετέφεραν από την Αφρική. Το όνομά της είναι Μέρι.

**ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ:** Η Αλίνα προσπαθεί να εντοπίσει τον άντρα της, έναν γνωστό δημοσιογράφο, ο οποίος ερευνά το θέμα της λαθρομετανάστευσης και του τράφικινγκ στην Ευρώπη. Συνειδητοποιώντας ότι αυτός μπορεί να κινδυνεύει, αφήφά τη φοβία της για τα αεροπλάνα και ταξιδεύει ως το Παρίσι ακολουθώντας τα ίχνη του. Ένα συναρπαστικό θρίλερ με πρωταγωνίστριες τρεις πολύ διαφορετικές γυναίκες των οποίων οι ζωές δοκιμάζονται. Οι πορείες τους θα διασταυρωθούν και θα τις οδηγήσουν στη σκοτεινή πλευρά της πραγματικότητας: εκεί όπου ο νόμος δεν έχει καμιά ισχύ και το κακό κυβερνά πίσω από τα προσχήματα του πολιτισμού.

[ Η Alsterdal ανήκει στην ίδια κατηγορία με τον Dan Brown και τον John Grisham. Είναι συγγραφέας πρώτης γραμμής και καταφέρνει να γράψει ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που διαβάζεται απνευστί ως την αναπάντεχη κατάληξη του η οποία σπάει καρδιές. ] BORÅS TIDNING

[ Ένα καθηλωτικό, εξαιρετικά δομημένο θρίλερ με θέμα τη σύγχρονη δουλειά. Η Alsterdal έχει κάνει διεξοδική έρευνα για το θέμα και, παρά τη μυθοπλασία, δίνει μια σκληρή αλλά αληθινή εικόνα της ζοφερής πλευράς της Ευρώπης. ] POLITIKEN

ISBN 978-960-566-932-4



9 789605 669324  
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6932



APPLICATION  
METAIXMIO NOIR  
(MONO ΓΙΑ IPAD)